SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. XCVIII. No. 147. JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, AUGUST 3, 1991 CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 3-го СЕРПНЯ 1991 Ч. 147. РІК XCVIII.

„МИ ПРОТИ СОЮЗУ”, — КАЖУТЬ БУШЕВІ УКРАЇНЦІ

Київ. (Пресові аґенства, Пресове Бюро УНС). Президент З'єднаних Стейтів Америки Джордж Буш, відвідуючи Україну в четвер, 1-го серпня, пішов по лінії загальної союзної політики, тобто підписання нового союзного договору на базі проголошеного суверенітету республіками, головно тими дев'ятьма, які погодилися підписати договір з центром.

Президент ЗСА в більшості говорив про „самоуправу”, „індивідуальне керівництво внутрішніми справами”, „спільні дії народів в багатьох ділянках”, хвалив політику президента СССР Міхаїла Ґорбачова і перестерігав про „згубного шляху повороту до націоналізму і міжнаціональної ворожнечі”, а вкінці сказав, що Уряд ЗСА не буде вмішуватися до внутрішніх справ СССР. Але сотні українців, які вийшли на вулиці столиці не залишили сумніву, що вони є проти союзу в будь-якому вигляді і хочуть повної незалежности.

На протязі шістьгодинного перебування в Україні, Дж. Буш виголосив три промови: на Бориспільському летовищі (обмінявся кількома словами з головою Верховної Ради України Леонідом Кравчуком), на сесії Верховної Ради УССР і під час церемонії покладення вінка під пам'ятником жертв фашизму в Бабиному Ярі. Виїмки з промови у ВР помістила газета „Ню Йорк Таймс” та багато інших газет в ЗСА, Европі та інших країнах світу. У промовах чимало часу Буш присвятив М. Ґорбачову, вихваляв його ліберальну політику, дораджував республікам співпрацювати з ним, бо „він був тією людиною, яка започаткувала перебудову, демократизацію і полегші взагалі”. Чимало було сказано про корисність підписання договору про зменшення атомової стратегічної зброї, „важливого історичного значення документу”. Цей документ також Л. Кравчук у своєму привітальному слові на летовищі назвав „конкретним кроком до здійснення загального і повного роззброєння та побудови світу без зброї і без війни”.

„Ми не будемо вибирати чи фаворизувати переможців, чи переможених, — заявив президент Дж. Буш, — бо це зрештою не наша справа. Це ваші справи і ви їх повинні полагодити між собою”, — сказав з притиском Буш, промовляючи в парляменті України.

Під час індивідуальних розмов Президента ЗСА з членами республіканського уряду, прем'єр-міністер кабінету Вітольд Фокін передав Дж. Бушеві більш детальні інформації про ринкову систему, заходи для введення своєї власної валюти тощо.

Для Президента Америки і його дружини Барбари був влаштований парадний обід під час якого Дж. Буш і Л. Кравчук обмінялися тостами. У другій половині дня Дж. Буш виступив з промовою у ВР України перед парляментаристами, членами Кабінету міністрів, представниками політичних партій, Церков і громадських організацій.

Високий гість ознайомився з містом Києвом, відвідав собор св. Софії, архітектурно-історичний заповідник, поклав квіти під пам'ятником, як вже було сказано, у Бабиному Ярі. Він мав 15-хвилинну зустріч з Л. Кравчуком, а відтак ще з В. Фокіним, А. Зленком, М. Хоменком, Б. Горинем, В. Кравченком і Г. Малишівським.

(Закінчення на стор. 3)

Президент Джордж Буш промовляє біля пам'ятника жертвам Бабиного Яру в Києві.

Молоді жінки втають Президента ЗСА на вулицях Києва.

І. ДЕМ'ЯНЮКА НЕМАЄ НА ФОТОГРАФІЇ З СССР

Клівленд. Огайо. — Зять Івана Дем'янюка і голова фонду його оборони Едвард Нишник повідомляє, що на копії фотографії, яку привіз з Москви в травні цього року ізраїльський прокуратор Міхаель Шакед, немає І. Дем'янюка.

На згаданій фотографії, яка з деякими документами була передана Верховному судові Ізраїля, є зображені два сторожі з концентраційного гітлерівського табору в Треблінці. Згадується псевдонім „Івана Ґрозного”, але Дем'янюка ніде не згадується в документації, яку оглянув після привезення з Москви також адвокат Йорам Шефтель, оборонець засудженого на смерть І. Дем'янюка.

Як відомо, на процесі в Єрусалимі підсудний систематично повторяв, що ізраїльський суд помилково судить невинну людину.

Існує також свідчення засудженої в СССР людини, яка зідентифікувала себе на згаданім фото, а другого сторожа назвала „Іваном Ґрозним”, який ані ростом, ані виразом обличчя не подібний до І. Дем'янюка.

Як твердить Е. Нишник, відкликаючися на адв. Й. Шефтеля, що свідчення взяті з процесу Фьодора Федоренка в СССР та інших колишніх сторожів з Треблінки, які твердили, що „Іваном Ґрозним” був Іван Марченко. Нишник сказав, що Шефтель вимагатиме звільнення І. Дем'янюка з тюрми в Їзраїлі, де він перебуває вже біля п'ять років.

КРЕМЛЬ ПРИЙНЯВ НОВІ ПОСТАНОВИ

Москва (ПС УРП). — Тут у четвер, 1-го серпня, Рада Міністрів СССР приголомшила, ніби громом з ясного неба, опублікуванням постанови ч. 452, ухваленої 8-го липня, де уточнила деякі тарифи для громадян, які виїздять за кордон. Щоб отримати закордонний пашпорт, нині треба заплатити 1,000 карбованців, а за вкладинку до пашпорта — 200 карбованців. Діти та учасники війни платитимуть лише половину цих сум.

Змінився також курс обміну рублів на доляри. Тепер один доляр туристи можуть обміняти на 32 карбованці і 64 копійки. Раніше доляр коштував 27.6 карбованців, така ціна протрималася чотири місяці.

Є чутки, що незабаром знову збільшаться ціни на авіяційні квитки міжнародних рейсів. При виїзді за кордон, як і раніше, продають не більше 200 дол. на рік, проте видають не готівку, а чеки, які обміняти на готівку можна тільки уже за кордоном.

За виклики тепер також треба платити. Запрошення в соціялістичну каріну коштує біля 500 карбованців, а до Америки — 3,000.

Таким чином, поїздка в Европу для однієї особи коштуватиме 9-11.000 карбованців, з простоюванням у чергах по два місяці. Якщо хтось хоче мати це задоволення без черги, то платить 30,000 карбованців і даній особі оформлять усі потрібні документи працівники відділів віз і реєстрацій.

„В Україні студенти ведуть революцією”

Джерзі Ситі, Н. Дж. — Під таким заголовком появилася в щоденнику „Торонто Стар” з 7-го липня обширна стаття Стівена Генделмана про ролю, яку відіграють у відродженні України молоді студенти.

Канадський журналіст подає історію участи українських студентів в усіх проявах протестів від 1985 року, коли то в Казахстані міліція вбила сотки людей, які демонстрували в обороні людських прав у СССР. Найбільше зупиняється однак С. Генделман на страйку українських студентів, що відбувся в Києві осінню минулого року. Він перевів ряд опитувань серед українських студентів з різних частин України та всі вони потверджують силу та можливості дальшої протестаційної дії студентської молоді в Україні. Він повторяє за ними, що саме ці молоді люди є тепер рушійною силою, яка перевиховує старше покоління і спрямовує його до боротьби за незалежність України.

Канадський журналіст стверджує, що навіть совєтські коментатори побоюються, що економічна непевність буде сприяти дальшим демонстраціям та протестам студентів і вони можуть бути цим елементом, який приложить вогню до запалення революції. При браку життьових можливостей з уваги на економічну кризу треба сподіватися, що прийде в наступному році до голоду, а з тим і до поважних заворушень.

Міністри Єгипту й Ізраїля відбули зустріч

Каїр, Єгипет. — Ассошієйтед Пресс й інші засоби масової інформації повідомили, що міністри закордонних справ Єгипту й Ізраїля, Амр Мусса і Дейвид Леві, відбули тригодинну зустріч в Каїрі і обговорили питання міжнародної конференції, яка плянується, для вреґулювання арабське-ізраїльського конфлікту.

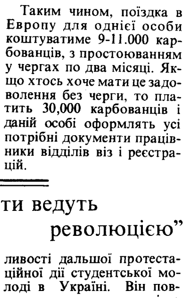
По закінченні зустрічі виявилось, що єгипетський міністер Мусса й ізраїльський Леві, не зважаючи на важливість проблеми, так і не знайшли формули замирення „земля в заміну за мир”, яка передбачає зворот палестинцям окупованих у війні 1967 року арабських земель в заміну за визнання арабським світом ізраїльської держави. Єгипет, як також чотири інші арабські країни, які погодилися прийняти американський плян скликання конференції, настоює, щоб власне

(Закінчення на стор. 3)

На Союзівці відбудеться концерт клясичної музики

Союзівка. — Тут у суботу, 10-го серпня, в залі „Веселки” відбудеться концерт клясичної музики. Виконавці: Лілея Волянська (сопрано), Галина Колесса (віоля) та піяністи Аделіна Кривошеїна і Тарас Філенко. Початок о год. 8:30 вечора.

Лілея Волянська навчалася вокального мистецтва у М. Поляро в Ню Йорку, а також у Л. Перілло, Д. Астор та Д. Березенця в консерваторії Альбертського університету в Канаді. Дала безліч сольових концертів по Канаді і Америці. В 1988 році співачка виконувала сольові партії при записах на платівки 35-ти концертів духовної музики Д. Бортнянського, а також при записах „Літургії” сучасного канадського композитора Юрія Фіяли. Великим успіхом увінчався також сольовий виступ Л. Волянської в канадській прем'єрі ораторії „Неофіти” М. Кузана. В 1989 році співачка награла касетку клясичних українських романсів та обробок українських народних пісень. Влітку 1990 року Л. Волянська приїхала до Києва, щоб дати там великий концерт з клясичних та маловідомих сучасній Україні творів українських композиторів. Повернувшись до Північної Америки, співачка дала серію самостійних концертів у цілій низці міст ЗСА і Канади. В лютому 1991 мисткиня повернулася до Києва на піврічне стажування в столичній консерваторії. В Україні мала гостинні виступи,

Л. Волянська

Г. Колесса

(Закінчення на стор. 3)

З. МАРИНЕЦЬ ВИСТУПИТЬ У ВАЙЛДВУДІ

Вайлдвуд Крест. — У суботу, 17-го серпня, о год. 8-ій вечора у бічній залі церкви, де щонеділі відправляються українські Богослужби у Вайлдвуд Крест, відбудеться виступ відного гумориста Зенона Маринця та його дружини, співачки Ганни Маринець.

Ї. Шамір прийняв пропозицію ЗСА

Єрусалим, Ізраїль. — В четвер, 1-го серпня, прем'єр-міністер Ізраїля Їцак Шамір погодився з мирними ініціятивами ЗСА щодо Близького Сходу і заявив, що рекомендує кабінетові міністрів схвалити ці пропозиції. Ї. Шамір оголосив про це після одногодинної розмови з державним секретарем ЗСА Джеймсом Бейкером, який прибув вранці в Ізраїль зі Совєтського Союзу. Після розмови Шамір виступив на пресовій конференції разом з Бейкером. Тут же був і міністер закордонних справ Ізраїля Давид Лєві і міністер оборони Моше Аренс. Бейкер назвав прийняте Шаміром рішення „абсолютно позитивним”. Але ні Шамір, ні Бейкер не приховували, що на шляху мирної конференції все ще залишаються перешкоди.

Ізраїльський прем'єр і державний секретар ЗСА назвали одну покищо невирішену проблему — склад палестинської делеґації. Дж. Бейкер підкреслив, що рішення прем'єр-міністра Шаміра підтримати пропозиції ЗСА про мирну конференцію майже співпало з першою річницею нападу Іраку на Кувайт, і наголосив, що „можна покласти кінець арабсько-ізраїльській суперечці, яка триває вже 43 роки”.

У п'ятницю Бейкер зустрівся з делеґацією палестинців і намагався переконати їх погодитися з вимогами Шаміра. Ізраїльський прем'єр настоює на тому, щоб у складі палестинської делеґації не було мешканців Східнього Єрусалиму і палестинців, які живуть в інших країнах, крім Йорданії, а також щоб ні один делеґат-палестинець не був зв'язаний з Палестинською Визвольною Організацією. Палестинці ж настоюють на тому, що вони самі будуть вирішувати, хто саме повинен представляти їх інтереси на переговорах.

В АМЕРИЦІ

У СЕРЕДУ, 31-го липня, телевізійні мережі Ен-Бі-Сі та Пі-Бі-Ес заявили, що плянують спільно передавати конвенції політичних партій в 1992 році. Це є спробою обидвох організацій зекономити не тільки на часі, але в першу чергу на фінансах. Крім цього обидві мережі плянують спільні передачі зробити більш докладними, включно з аналізами деяких окремих питань. За твердженнями Майкела Ґартнера, президента телевізійної мережі Ен-Бі-Сі, політичні конвебції сьогодні не викликають надто великого зацікавлення, отже їхня спільна спроба має в першу чергу бажання здобути увагу інтеліґентного глядача.

РЕЧНИКИ ДЕРЖАВНОГО департаменту заявили, що після кількамісячних внутрішніх дискусій, Уряд президента Джорджа Буша уважає за віповідне наділити Перу раніше схваленою допомогою в сумі 94 міл. дол. Це рішення базоване на значних успіхах перуанського уряду в ділянці людських прав, а сама допомога є у більшій кількості призначена на боротьбу з вирощуванням наркоманної рослини кока. Це відразу викликало гостре засудження цього кроку в Конґресі та від приватних угрупувань, які займаються справами людських прав, бо вони твердять, що перуанське військо має найгіршу репутацію в Латинській Америці коли йдеться про порушення людських прав.

СЕНАТ ВЕЛИКОЮ більшістю голосів перерішив 43-літній закон, що забороняв жінкам бути летунами воєнних літаків і брати участь у конкретних боях. Це нове схвалення долучають до пропонованого військового бюджетного законопроєкту на 1992 рік і воно дозволятиме, але не вимагатиме від американських збройних сил всіх чотирьох формацій давати можливість жінкам бути летунами та брати безпосередню участь у воєнних діях. Ніхто не має сумнівів, що ця пропозиція буде прийнята Конґресом тим більше, що секретар Департаменту оборони Ричард Чейні дав до зрозуміння, що не буде виступати проти такої зміни. Шефи штабів усіх чотирьох формацій дальше мають сильні застереження щодо участи жінок у воєнних діях, одначе докази взірцево виконаних обов'язків 35,000 жінок, які брали участь у воєнних діях в околицях Перської затоки заперечують ці застереження. Постава тих жінок викликала не тільки подив і підтримку серед членів Конґресу, але також серед американської громадськости.

ЯК ВИКАЗУЄ УРЯДОВИЙ ЗВІТ з вівтірка, 30-го липня, продаж нових житлових будинків зріс на 7.4 відсотки в червні. Цю вістку також підтвердив Джан Таккілло, економіст Крайової асоціяції продавців нерухомого майна, та багато інших економістів країни. В загальному, справа продажу нерухомого майна починає повільно відроджуватися, а це, на думку аналітиків, є добрим показником для цілої економіки країни.

ПІСЛЯ КІЛЬКАМІСЯЧНИХ клопотань демократи вкінці знайшли відповідний спосіб щоби підсилити свої твердження, що вони є партією, яка турбується про громадян країни. Вони вирішили доложити всіх зусиль, щоби якнайбільше звернути увагу на фінансові та інші проблеми середньозаробітчанського громадянства, та запропонували продовжити виплати безробіття тим особам, які вже є без праці понад пів року. Цей законопроєкт хочуть переслати президентові Джорджеві Бушеві ще перед вакаціями, котрі починаються з кінцем цього тижня. Республіканці є в дещо складному становищі, бо свідомі того, що це є дуже вагоме питання і, якщо цьому надто протиставитись, то можна пошкодити не тільки собі особисто, але також президентові Дж. Бушеві та Республіканській партії. Для демократів — це не тільки піднесення престижу їхньої партії, але й знаменита нагода цією внутрішньою проблемою захитати популярність Дж. Буша.

У СВІТІ

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ України знову запровадив купони на продовольчі товари, щоб захистити республіканський ринок від перекупців з усіх кінців СССР. Водночас створено республіканську інспекцію для контролі вивозу матеріяльних дібр. Вона матиме 95 спеціяльних пунктів у „місцях пересікання границі УССР” і 152 пересувні групи контролі. Через незгоди з Радою Міністрів СССР уряд України не зміг надрукувати республіканський замінник совєтських грошей, тому й вирішено повернутися до ідеї купонів.

НА ПІДСТАВІ приватної власности в Естонії створюється 5,287 хуторів — самостійних сільськогосподарських підприємств. Вони стануть поважними конкурентами для колгоспів і радгоспів.

У ЗВ'ЯЗКУ З ПРИЇЗДОМ до Москви президента ЗСА Джорджа Буша совєтські правозахисники надіслали йому листа, в якому звертають увагу на систематичні порушення прав людини в СССР і на те, що підтримка існуючого кремлівського режиму зміцнює безправність населення Совєтського Союзу і не відповідає інтересам народів світу.

УРЯД КИТАЮ звернувся до міжнародної спільноти за допомогою у зв'язку з рідкісними повенями в декількох провінціях країни. В їх результаті 2 міл. осіб опинилися без даху над головою, в затоплених районах розповсюджуються лихоманка і дизентерія. Для невідкладної допомоги потерпілим потрібно принаймні 200 міл. дол.

ПІД ЧАС ВЕЛИКОГО гураґану біля західніх берегів Австралії зазнав аварії грецький танкер „Кіркі”. З його пробитого корпусу витікає нафта. Пляма від неї вже досягла понад 50 кілометрів у довжину і 6 кілометрів у ширину. Якщо спеціялісти не припинять її витікання, пляма з вітром може повернути до островів з колоніями птахів і лежанками морських левів, що загрожуватиме їхньому існуванню.

В 2025 РОЦІ Китай, як і нині, буде найбільш населеною державою світу. В ньому налічуватиметься понад 1.5 біл. осіб. На другому місці залишиться Індія, її населення перевищить 1 біль. Третє місце посяде Совєтський Союз з 363 мільйонами осіб. Число американців досягне 333 мільйонів.

ФОНД ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНИ — УНС

З Головної Канцелярії УНСоюзу інформують, що до новоствореного Фонду Відродження України — УНС, вплинуло від членів УНС до четверга, 1-го серпня 8,454 чеків-дивіденд, відсотків від боргових зобов'язань і добровільних датків на суму

212,348.22

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінґтоні: (202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс.)

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members 1 year — $15.00. Change of address — $1.00. Make check or money-order payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Між війною і миром у Юґославії

Цікаво, яка — хоч не дуже докладна — паралеля існує між відносинами у велетенській СССР та маленькій Юґославії, що її все населення не має 25 мільйонів душ. Паралеля стосується заламання комуністичного устрою та відосередкових національних рухів. Йосип Броз-Тіто, комуністичний сталініст правив там залізною рукою від кінця Другої світової війни до 1980 року. У завіщанні залишив реформу, яка ввела ротаційну систему на становищі президента, поруч з існуючими президентами й урядами зфедерованих п'яти малих балканських країн. У СССР уведено на папері партійний плюралітет і те саме сталося у минулому році в Юґославії. Все ж Юґославія швидше й виразніше відпекалася комунізму і тому вона отримала від Америки статус найбільш упривілейованої країни та опинилася — так би мовити — під протекторатом Европейської економічної спільноти, яка признала їй один більйон дол. як економічну допомогу. Перехід Юґославії з контрольованої економічної системи на вільний ринок облегшив факт, що й Тіто не завів був колективізації сільського господарства, що стало трагедією особливо України.

Вільні вибори у Хорватії і Словенії дозволили цим двом народам величезною більшістю голосів заявитися за своєю державною самостійністю. Хто знав тамошні відносини ще за існування Австро-Угорської монархії і під час Третього Райху — для того гін до самостійности Хорватії і Словенії не був несподіванкою. Серби — це російські імперіялісти й неділимці. Вони, православні, своєю культурою і світоглядом звернені на Схід. Хорвати і словінці — католики, з природи свободолюбні, вороги всякої диктатури, культурою і природою звернені на Захід. Серби повелися супроти самостійницького руху Хорватії і Словенії так само, як Ґорбачов супроти Литви, Латвії й Естонії. Почалися криваві зудари. Серби розпоряджають більшою і краще вивінованою армією, особливо летунством, якого Хорватія і Словенія не мають. Але ці обидві країни наспіх зорганізували і далі організують свої збройні сили, — національна свідомість у них дуже глибока та йде впарі з ненавистю супроти сербів. Коли під час Другої світової війни Тіто повів комуністичну партизанку проти німецької окупації Балкану, то лідер хорватів, генерал Міхайловіч повів партизанку під національно-демократичними гаслами. Тіто був сильніший, розбив „четніков" Міхайловіча і його самого розстріляв і хорвати напевне цього не забули.

За останніми вістками — юґославський прем'єр Анте Марковіч звернувся з пламенним закликом до Европейської економічної спільноти, щоб вона посередничила у проголошенні тримісячного перемир'я, під час якого — під спонзорством Спільноти — велись би переговори про якийсь компроміс. На надзвичайному засіданні лідерів Европейської економічної спільноти у Брюсселі прийнято цю пропозицію і рішено збільшити свою мирну делеґацію чи пак беззбройну символічну частину із 50 до 100 осіб. Німеччина й Італія були згідні визнати державність Хорватії і Словенії. Державний секретар Джеймс Бейкер телефонічно просив лідерів обох тих европейських держав тимчасово стриматись з проголошенням того дипломатичного визнання, бо воно могло б не заспокоїти пристрасті в Юґославії, а підсилити їх. Справу Юґославії розглядали Буш і Ґорбачов на зустрічі у Москві. Вони схвалили заходи Европейської економічної спільноти.

Дуже сумнівно, чи можна сподіватися якогось мирного компромісового порозуміння. Але воно не виключене, бо комунізм страшенне збіднів всі тамошні країни й Хорватія та Словенія залежні від допомоги від Західньої Европи та Америки. У теорії можна би знайти компроміс, коли би прийняти концепцію Збіґнеєва Бжезінського: створення такої конфедерації, у якій всі сконфедеровані держави й народи мали не паперову, а дійсну самостійність за зразком Британського Коммонвелту. Про цю проголошену концепцію Бжезінського, професора університету й колишнього дорадника президента Джіммі Картера у справах крайової безпеки, — не згадується ані в Советському Союзі, ані в Юґославії. Шанси замирення в Юґославії малі, бо в Београді, столиці Сербії — як повідомляють американські преса, радіо й телевізія — найбільший голос мають сербські генерали. Невідомо, чи приборкають їх німецький канцлер Гельмут Коль і французький президент Франсуа Міттеран. Був би жах, як би там розпалилася кривава війна.

Олександер Серафин

ПІСЛЯ КОНФЕРЕНЦІЇ У ЛОНДОНІ

Міхаїл Ґорбачов змінив і поновив плян переходу СССР до ринкової економіки, який випрацював совєтський економіст Ґ. Явлінський з гарвардськими професорами (диви „Корисне купно", „Свобода" з 10-го липня 1991 року) і розіслав його учасникам лондонської конференції сімох найзаможніших країн світу, т. зв. „група сімох" (ЗСА, Канада, Німеччина, Франція, Великобританія, Італія і Японія). Між іншим, Ґ. Явлінський, будучи розчарований вислідом зміни його пляну, рішив до Лондону не їхати. Цей 23-сторінковий плян з 40-сторінковими додатками не має конкретних пропозицій — він є загальний і неясний. Ґорбачов ще далі тримається комуністичної доктрини і уявляє ринкову економіку зовсім інакше ніж її розуміє і уживає Захід. Він має на увазі колективну приватну власність і ухиляється у своєму становищі відносно роздержавлення великих підприємств. Мова його пляну позитивна, тобто його плянування є в доброму напрямі, але дуже обережна, не іде надто далеко і є без конкретних пропозицій, які він плянує виконати як і, коли.

У відповідь критикам, що його плян не конкретний і не зобов'язуючий у реформах економії, щоб заслужив на фінасову допомогу Заходу, Ґорбачов вказав на багатопартійний устрій, що є у процесі творення, як також на договір з республіками і не демілітаризацію господарства.

Не вистачить тільки мати великі надії, про які говорить Ґорбачов, щоб перетворити совєтську систему. Компартія мусить перестати тепер диктувати так, як це було колись. Все, що він обіцяє не станеться аж доки партія не перестане диктувати, що і, коли має бути зроблено. Коли Ґорбачов говорить „ми зробимо", він має на думці, зовсім певно, Компартію, яка перешкоджала і перешкоджатиме всяким основним формам.

Захід має багато питань відносно пляну Ґорбачова, а саме відносно приватної власности, вільних цін, контролі державного фінансування, роздержавлення національного майна, правної бази ринкової економіки і відношень між центром та республіками.

Який плян — така відповідь. Одначе, Ґорбачов не повернувся до Москви з порожніми руками. Перш за все, його зустріло вирозуміння, вислів доброї волі і обіцянки технічної допомоги. Конкретно, СССР прийнято на спеціяльних умовах до Міжнародного монетарного фонду (І.М.Ф.) і Світового банку (С.Б.) з надією на фінансову допомогу, якщо плян Ґорбачова набере ваги і сили. І.М.Ф. і С.Б. мають тепер можливість дати СССР пораду як перейти до ринкової економіки і як перевести реформи. Такий плян вони вже зробили скоріше, з інших причин. СССР зможе тоді просити грошей, виконуючи пропозиції того пляну. Відповідь на його прохання буде позитивна і без жодних дальших передумов. Кілька днів після лондонської економічної конференції, І.М.Б. і С.Б. одержали прохання від СССР прийняти його в повне членство цих організацій.

Канадський прем'єр-міністер Малруні вже звільнив заморожений 130-мільйоновий кредит на закуп збіжжя, а британський прем'єр-міністер Мейджор додав 50 мільйонів до фонду призначеного на розвій малих підприємств в СССР.

СССР може сам собі допомогти. Він має великі запаси нафти і газу, які може вжити в заставу як гіпотеку позички. Він не повинен бути трактований на рівні убогих держав світу. Є також інша журба. Гроші призначені на закуп збіжжя чи знаряддя для зниження занечищення довкілля зменшать тиск на скорочення мілітарного бюджету. Не має можливости довідатися чи відмова зовнішньої фінансової допомоги матиме якийнебудь вплив на зменшення мілітарних витрат.

Президент Ґорбачов підкреслив важність лондонської зустрічі кажучи: „Не є важним чи ви нам допоможете. Ми не говоримо про допомогу, ми говоримо про якість нової співпраці, коли ми є органічною частиною світового економічного простору". Щоб таким бути, СССР мусить перетворитися у капіталістичну державу. Немає певности, що Ґорбачов може до цього довести, навіть якби він хотів.

31 відс. читачів партійної газети „Робочий трибунал", які були опитувані, вважали поїздку Ґорбачова до Лондону позитивною і 73 відс. вважали, що поїздка матиме позитивний вплив на майбутнє держави, а 27 відс. вважали, що поїздка не матиме жодного значення. „Ізвєстія" вважає, шо ще зашвидко судити поїздку президента в категоріях „плюсів" і „мінусів". Максим Юсин, коментатор „Ізвєстії" сказав: „Всі розуміли, що в Лондоні не станеться чуда, що нічого не витягне нас з економічної кризи без підставових реформ. Громадяни на вулиці не вірять, що прийдуть великі зміни від Ґорбачова...".

За даними „Ню Йорк Таймсу" з 17-го липня 1991 року, індустріяльна продукція СССР впаде в 1991 році на 30 відс., сільсько-господарська на 12 відс., національний прибуток на біля 18 відс. і заборгованість з чужими державами становитиме близько 65 більйонів долярів. Американський економіст С. Фішер з Ем-Ай-Ті доказує, що теперішній відсоток економічного занепаду в СССР є вищий від відсотку занепаду в ЗСА під час Великої депресії. Він вважає, що немає часу відкладати і далі студіювати совєтську економію. Час дії вже поза нами.

ПРО ВИБОРИ І МЕДИЧНУ ДОПОМОГУ

(Недавно голова Канадського Товариства Прихильників Руху (КТПР) Ераст Гуцуляк вернувся з подорожі в Україну, де зустрічався з провідниками Руху. Після повороту до Канади пресова кореспондентка Леся Шимко перевела інтерв'ю з Е. Гуцуляком).

Леся Шимко: До нас недавно дійшла вістка з України про критичний стан здоров'я Вячеслава Чорновола й Михайла Гориня. Ви мали нагоду з ними зустрічатися. Скажіть будь-ласка які останні відомості про стан здоров'я обох провідників?

Ераст Гуцуляк: Як знаєте, Вячеслав Чорновіл і Михайло Горинь пережили удари серця. Захворівши після з'їзду Української Республіканської Партії, обидва депутати лікувались у шпиталі в Києві. Тому пару тижнів, Чорновола і Гориня перевезли поїздом до лікарні у Львові. На жаль, переїзд їх досить втомив фізично, особливо Гориня. Коли я зустрівся з ними на дворищі лікарні у Львові обидва депутати були у доброму настрої. Стан здоров'я Чорновола є більш задовільним від Гориня. Все ж таки, у відсутності Чорновола, Микола Горинь, брат Михайла, провадить щоденною працею в Львівській Обласній Раді. У лікарні Чорновіл і Горинь перебувають у сусідніх кімнатах. Тому не диво, що думки обох депутатів, як і цілого населення Львова, зосереджені на виборах президента України. Навіть у лікарні, де вони повинні фізично і умово відпочити, Чорновіл і Горинь постійно перейняті пекучими справами української політики.

Л. Ш.: Під час вашого перебування в Україні Верховна Рада прийняла рішення про вибори президента України, які відбудуться при кінці цього року. Як зареаґували на це демократичні сили опозиції і Компартія в Україні?

Е.Г.: Вибори президента України відбудуться 1-го грудня. Отже всі політичні середовища вже почали оформулювати стратегічні пляни та приготовлятись до виборчої кампанії. Леонід Кравчук покищо партію не покидає і претендує на позицію президента від т. зв. „суверенної фракції" Комуністичної Партії України.

Кравчук знаходиться під поважним тиском щоб виступити з партії і я вірю що цей натиск буде зростати з наближенням до виборів. Спекулюють, що Кравчук можливо створить партію соціял-демократів на взір недавно проголошеної партії Шеварднадзе і Яковлєва в Москві та подібних партій в Західній Европі.

В Україні також йде мова про те, що консервативні елементи Компартії плянують висунути свого кандидата проти Кравчука.

Я також хочу згадати, що під час моєї розмови з депутатами Горинем і Чорноволом, цей останній заявив, що він вже довший час мав на меті кандидувати на становище президента. М. Горинь заявив, що він відкрито підтримує рішення Чорновола кандидувати на пост президента. Коли я зустрічався з обома депутатами, Чорновіл вже працював над пляном економічного розвитку України, який він включить у свою перебудовчу програму.

Л.Ш.: Час від часу в діяспорі появляються коментарі в пресі, в яких автори висловлюють думку, що Рух останнім часом втратив свою агресивність і пошану в очах населення, бо перестав діяти енерґійно та відігравати провідну ролю. На підставі ваших спостережень, чи це відповідає правді і яку ролю відіграватиме Рух під час наступної виборчої кампанії?

Е. Г.: Я це питання ставив Михайлові Гориневі. Горинь признався, що, мабуть, нам на Заході здається, що Рух діє повільним темпом. Але дійсно ситуація не така. Візьмім приклад праці Руху у Тернополі. Під час мого перебування у Тернополі Рух вів масову пропаґандивну акцію, скеровану на східню Україну. Друкувались десятки тисяч політичних летючок, як частина широкої кампанії щоб засипати східні області політичними матеріялами.

Варта також підкреслити що Рух постійно збільшує своє членство та проявляє все нові ініціятиви. До сьогоднішнього часу Рух створив поважну організаційну і політичну сітку по цілій Україні. Тому в наступних місяцях демократичні сили Руху відігравати муть поважну ролю напередодні президентських виборів.

У порівнянні до Руху, новостворені партії в Україні покищо знаходяться в початкуючих стадіях існування і діяльности. Ситуація в Дніпропетровському є добрим прикладом. Сьогодні в Дніпропетровському нараховують 80 членів Української Республіканської партії, а понад 1,000 членів Руху. Отже, на підставі своєї сили, Рух відіграватиме провідну ролю під час кампанії.

Навіть В. Чорновіл, який давніше припускав, що конкретна праця Руху вже скінчена, особливо, у Львівській області, тепер заявляє, що він серйозно рахує на підтримку і діяльність поширеної організаційної сітки Руху для успіху його кампанії.

Я також хочу згадати, що при Русі створено спеціяльну комісію для пошукування кандидатів Демократичного Бльоку.

Крім В. Чорновола, правдоподібно також претендують на становище президента народні депутати Левко Лук'яненко, Лариса Скорик, економіст Володимир Пилипчук і, можливо, спеціяліст в питаннях конституції Ігор Юхновський. Зчасом число демократичних кандидатів зменшиться, коли кандидати самі між собою вирішать хто з них сильніший.

Чорновіл уважає що ви-

(Закінчення на стор. 4)

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про соборність у практиці

Від деякого часу соборність зродилась в усіх українців і стала кличем, який повторяємо залюбки при кожній нагоді.

А все ж воно інакше про соборність говорити, як переживати її на ділі, та ще й до того в так дивних обставинах, як нам довелося цього літа. Це було, здається, вперше, що на пластовому таборі-вишколі у славному Гантері учасницями були пластунки з усіх сторін світу, а передусім крім постійних з американського і канадського терену, новоспечені члени пластової організації з України і Польщі. Коли до того ще і приєдналися пластунки з Арґентини — хіба ніхто не заперечить, що можна було говорити про перший історичний, соборний, пластовий табір.

Хтось колись сказав, що найскорше пізнається характери людей під час важкої мандрівки, а ми додали б, що також у небезпеці. У затишку гантерських гір небезпеку важко було відчути, але дуже спартанське таборове життя та ще високо в горах, коли треба було власними руками чи на спині донести харчування і навіть воду у виїмковій липневій спеці — вимагало від учасниць особливо багато завзяття, доброго гумору та почуття дружби. Саме в таких обставинах можна впізнати краще людей та їхні добрі і погані сторони, які виходять назовні при кожному зударі з фізичними перешкодами і духовими вимогами.

Ось так протягом двох тижнів можна було добре обсервувати, як група молодих українок з усіх усюдів, кинута в обмежений простір декількох шатер, розташованих на гірській поляні, переводила на практиці українську соборність. Від першої хвилини треба їм було поборювати не лише певні різниці в розговірній українській мові, але зміну життєвих обставин, різницю часу, незвичайну фізичну напругу і вимоги пластового вишколу.

Перші дні були, здається, особливо важкі для усіх, а вже зокрема для наших гостей з України, які майже просто з літака опинилися в американській природі, та в особливо гарячому підсонні. Але кожний черговий день приносив більше зближення, а з тим більше зрозуміння одних одним. Поволі відкривалися уста у наших мовчазних гостей з України, спершу у спільному співі та у спільних жартах і фізичних зайняттях, де треба було спільно докладати рук, щоб побудувати потрібні споруди для життя.

А далі вже не було такого постійного поділу на „вас" і „нас", а жваві дискусії виясню вали не одне із незрозумілих понять, питань чи невисказаних з обережности думок.

І коли поплила розмова поміж тими молодими дівчатами, що будуть будувати прийдешнє, ми мали нагоду почути цікаві погляди, а зокрема, коли я поставила провокативне, здавалося б, питання хто із „американок", значить роджених уже тут на американській землі українок-пластунок, був би готовий поїхати і жити постійно в Україні. І тут відповіли перші „ті з України", які виразно підкреслили, що перебування на американській землі молодих українських людей із знанням мови та фаховою освітою є дуже важливе тепер для України і найкраща для неї допомога.

Здається, що саме тоді розсунулася ця невидна стіна, що стояла поміж цими дітьми, які виросли в різних середовищах і які вперше так близько жили на цьому таборі.

Але остаточно я відчула, що ми всі, без різниці віку, та місця прожитку, творимо одну цілість, коли ми сиділи біля ватри і прийшлося прощати молоденьких гостей з далекої, а так близької мені України. Я просила забрати по вуглику з вогню і ним розпалити пластові ватри по всіх усюдах, а передусім в Україні, а наші гості співали своїх пісень, що їх підхопили їхні подруги із ЗСА. А відтак Ірка із Івано-Франківська під тріскіт вогню продеклямувала для мене з відчуттям і по-мистецьки поезію Оксани Пахльовської, що розпочинається словами „Не тільки зброя, ох не тільки...".

Не знаю, але в цій хвилині мені ввижалися в очах всіх, що сиділи біля цієї ватри, не лише відблиски вогню, але і глибокого зворушення. І це зворушення відчувалося сильно на нюйоркському летовищі в день від'їзду наших молодих гостей додому.

Бажали ми їм щасливої дороги і щасливого повороту, глибоко переконані, що ми, вперше після довгих років, однаково сильно відчули, що творимо одну, нероздільну цілість.

О-КА

І. Дибко Филипчак

ПРО ТВОРЧИЙ ЗВІТ М. ДМИТРЕНКА

Щоб обрахувати скільки є музеїв в кожній державі нашої землі й скільки людей (денно лише) входить з увагою до кімнат тих музеїв — без сумніву, при обрахуванні пройшла б чимала кількість років. Та це лиш ледь торкнулось крило моєї думки об цю дійсність — це просто здогад в обраховуванні, який може стрінути й заперечення. Але в одному я певна, що не стріну заперечень, що не всі відвідувачі музеїв, це тільки дрібні знавці мистецтва образотворчости, чи пікантнослові критики його. Переважаюча кількість відвідувачів музеїв — це любителі мистецтва, які відчувають потребу полюбуватись красою малюнку, щоб дивлячись, простелити думкам стежки у ці простори часу, де і давноминуле уміє це говорити. Значить, час любить мистецтво, помагає й в доспіванні краси змісту й вартости. Краса малюнку хвилює й довго-довго після того, як і мистця вже нема між тими, що подивляють його одержимість. Чомусь, на жаль, така примха дійсности, що вгощають увагою й зрозуміння в повному-всецілому заключенні змісту, щойно грядучі покоління. Значить мистці образотворчости чи Слова — переставши — починають жити... Причина в цьому, що руки були лиш виконавцями. Душі — авторами. Душам — кінця немає. Значить твори прибрали прикмети авторів....

Цього роду роздуми спричинила ювілейна книга мистецьких творів Михайла Дмитренка, а захоплення творами, додало відваги поділитися враженнями, бож я не критик і „не грішу" добірністю вишуканого знання у ділянці образотворчости, я лише належу до цієї кількости (може й переважаючої) народу, що йде до музеїв, щоб подивляти, любуватись і поговорити. Люблю мистецтво образотворчости і шукаю в ньому такої краси, яка заговорила б духовістю. Хоч у книзі чимало уваги присвятили Михайлові Дмитренкові його друзі мистці і тим же збагатили своїми спогадами і висновками фаховою термінологією, книгу, та все таки у мене велика причина заговорити, уклінно, про те, що „почули" мої очі, дивлячись на творчість Михайла Дмитренка.

Підписуючи мені свою книгу, між іншим, назвав її мистець лаконічно й скромно: „Мій творчий звіт". Таким, чином тільки три слова стали спільним знаменником добірного, багатогранного мистецтва, що проявилось у 492-ох творах. Твори особливі тим, що в рисах облич, у вислові очей передають настрій, почування, вдумливість і... жорстоку дійсність тридцятих років на землі України. Дивлячись на очі у виконанні Дмитренка, бачу ядерність змісту малюнку і в тому мистця шедевр, бо поклав на себе обов'язок відтворити такі очі, які стали б вікнами душі, а в церковному малюнку і пієтизму. І саме у цьому питанні, Михайло Дмитренко, завершив свій „звіт"-повинувались його руки проявам й приказам душі....

Мені пощастило, завдяки мужеві Борисові, стрінути Михайла Дмитренка в храмі св. Юра, в Ню Йорку, коли то він саме викінчував свій „звіт" на стінах церкви. До тієї пори було мені лише його прізвище і деякі твори знайомі, бо не раз і не два, приготовляючи учнів Школи українознавства до матури, на лекції культури наголошувала, що саме Михайло Дмитренко належить до тих мистців, що не віддали свого таланту одержимости у прислугу окупантам. Він вибрав шлях „Каменяра", щоб йдучи по нелегкій дорозі, служити національній музі. Зате прийшлось поборювати й невідрадні обставини еміґраційного життя. Про те читаємо на початку книги у передслові Святослава Гординського і вступній статті Олекси Веретенченка. Від появи оголошення в „Свободі" про задум Ювілейного комітету видати ювілейну книгу мистця Михайла Дмитренка, з приводу його уродин, під патронатом: Об'єднання мистців, НТШ, Діячів Української Культури і Українського Культурного Центру у Воррені, я з нетерпеливістю чекала її появи.

І ось книга у мене, кожна сторінка її це „кімната" музею, а там твори багатогранних змістів у довкіллі квітів і природи українських піль і тим саме стає мистецтвом у національному дусі, дуже дорогому й близькому почуванням, навіть розхвильовує уяву, втілює природу, персоніфінікує. Те поняття пояснює влучно Ліна Костенко у вірші „Якщо не можна вітер змалювати" — значить прикмети його сили, тоді: „змалюй дуби, могутні і крислаті, котрі од вітру гнуться до землі". Є і поезія у малюнках Михайла Дмитра, коли змальовує у явищах природи почування, ось „Туга" (ст. 79) в бездонності моря й приплива невтомних, бурхливих хвиль. Під цю пору мені знайомий той приплив, той удар хвиль. На малюнку, в руці квіточка, ще у руці спогадів цвіте... Задума очей передає участь душі у тузі. О, так, в частині книги, під заголовком „Мальовнича Україна" (ст. 71-92) не один малюнок — це поезія, що розхвильовує уяву: На творі „Пробудження" бачу Польову Русалку з „Лісової Пісні" Лесі Українки. У „Пісні" — уява підказує, що це співають три пори року моїх рідних просторих піль: з квітами весна, із дзбаном — літо, поруч — осінь. На ст. 75-ій, дивляться на мене розкішні, кароокі маки, а один пелюсток устами зацвів. На тлі лагідного плеса води „Під шепіт хвиль" злітає, на крилах білої птиці, мрія над парою у ніжному вияві почувань, а скільки краси й алегорії в руці, що білу квітку тримає.

Ще раз і ще раз прикликає мої очі краса жінки „З поля", бо її усміх перекликається з кольорами квітів, вона їх пригортає до грудей наче мати дитя. А може це не звичайна жінка? Може це богиня — життєдайниця квітів? Мені уява підказує, що так... А вже всеціло взяла у полон мою увагу вона, ця, що її мистець назвав „Безіменна творчість". В ній я бачу музу-богиню мистецтва. Яка особлива композиція поєднання часу епох! Скільки переносного змісту: коло — без кінця й початку — окрилене золотим колоссям наче проміннями сонця, у колі з прекрасним обличчям — вибагливими рисами — жінка, в

(Закінчення на стор. 3)

Загальні збори Т-ва Бібліотеки ім. Симона Петлюри в Парижі

Чергові збори Товариства були, зокрема, святочними, бо збіглися з відзначуваннями 65-ліття трагічної смерти Головного Отамана, і відбулися 25-го травня.

Збори відкрив голова Ради Аркадій Жуковський, вітаючи численних гостей — Президента УНР в екзилі Миколу Плав'юка, Владику Михаїла Гринчишина, почесного ректора УВУ Володимира Яніва, представника УВУ Дмитра Злепка, представника НТШ в Австралії Ігоря Гордієва, Тетяну Носко-Оборонів з Монтреалю і ін.

Усно вітали збори: президент Микола Плав'юк, Українське Військове Товариство у Франції (Кирило Митрович), НТШ в Австралії (Ігор Гордієв), НТШ в Европі (Аркадій Жуковський), „Рідна Школа" у Франції (О. Смоликевич), Президія НТШ в ЗСА (Василь Маркусь), УЦГК у Франції (Василь Михальчук). Письмові привіти надійшли від: Архиєпископа Анатолія з Німеччини, протопр. Бориса Хайневського, УММАН за підписом голови Ярослава Рудницького, „Українського Слова", д-ра О. Яримовича з Парижу, СУМ з Франції, Об'єднання Українців у Великій Британії.

Зборами проводила президія у складі В. Косика, голови, і Н. Ясінчук, секретаря.

За пройдену каденцію звітували голова Ради А. Жуковський і директор Бібліотеки Василь Михальчук. Голова Ради зробив вступ до звіту, а директор дав детальний огляд діяльности: загальний розвиток дії Товариства, секретаріят, ділові зв'язки із зовнішнім світом (Україна, діяспора, чужий світ), редакція і видання Бюлетеня, фінансовий розвиток Т-ва, поставлення на ноги Музею Визвольних Змагань 1917—1920 рр.

В обміні думок під час дискусії підкреслено вагу Музею, потребу закаталогування т. зв. неформальної преси з України і звернення уваги на допомогу Україні документацією про Українські Визвольні Змагання.

До нової Ради Бібліотеки Загальні збори вибрали: д-р Аркадій Жуковський — голова, д-р Кирило Митрович — 1-ий заступник голови, д-р Ярослава Йосипишин — 2-ий заступник голови, сот. Петро Йосипишин — почесний директор Бібліотеки, інж. Василь Михальчук — директор Бібліотеки, Назар Ясінчук — секретар, інж. Катерина Штуль — скарбник, д-р Василь Маркусь — представник Ради в ЗСА, Микола Плав'юк — представник Ради в Канаді, д-р Ігор Гордієв — представник Ради в Австралії, мґр Всеволод Мардак — представник Ради в Німеччині. До Контрольної комісії обрані: полк. Юрій Лазаренко — голова, Дмитро Екчинський, Андрій Левицький і сот. Афанасій Половик — члени.

У новій каденції підкреслено необхідність посилення уваги на потреби України, змагати до поставлення на ноги в Києві представництва Товариства Бібліотеки, розпочати реалізацію в Україні Стипендійного Фонду ім. д-р Людмили Бризгун, зацікавлюючи українську молодь, зокрема студентську, проблематикою історії Української Народної Республіки і її символу Симона Петлюри. Клич української політичної громадськости минулих років „Лицем до Батьківщини" повинен бути у наступній каденції щоденною реальністю дії Товариства Бібліотеки ім. Симона Петлюри.

Прибувши спеціяльно на паризькі святкування, Тетяна Носко-Оборонів з Монтреалю в Канаді, дочка репресованого совєтським режимом маляра в Києві, тепло привітала Загальні збори і передала Бібліотеці 50 примірників книжкового видання малюнків свого батька, які ілюстрували „Кобзар" Т. Шевченка, виданого в Києві в 1927 році. Тільки один примірник цього „Кобзаря" зберігся в українській діяспорі і він знаходиться у Бібліотеці ім. Симона Петлюри в Парижі. Тетяна Носко-Оборонів передала у ґалерію Бібліотеки цінний автопортрет свого батька і Збори окремою пошаною відзначили цей дар для Товариства.

У закінченні ділової частини зборів відбулося відкриття Музею Українських Визвольних Змагань 1917—1920 років, що його зробив Василь Михальчук, подаючи присутнім короткий перебіг його постання і організації. Владика Михаїл Гринчишин в асисті о. Ярослава Салевича і о. Михайла Башкатіва посвятили у тому ж часі Музей Симона Петлюри, організація якого була закінчена в минулій каденції. Після посвячення коротке слово виголосив Єпископ Михаїл, підкреслюючи вагу народної пам'яті, якою є музеї, а президент УНР в екзилі Микола Плав'юк вказав на глибину значення всієї дії Симона Петлюри у Визвольних Змаганнях.

Церемонію відкриття Музею присутні закінчили відспіванням національного гимну „Ще не вмерла Україна".

Рада Бібліотеки

„Ми проти Союзу"...

(Закінчення зі стор. 1)

Під час полуденку в Маріївському Палаці, в якому взяли участь біля 50 осіб. Президент коротко розмовляв з п'ятьма представниками опозиції у Верховній Раді України: В. Яворівським, І. Драчем, д-ром Ю. Щербаком, д-ром І. Юхновським і Л. Лук'яненком.

З релігійних провідників були присутні Патріярх Мстислав І, Митрополит Філарет і рабин Я. Блейх.

Крім президента Буша, в розмовах з українськими провідниками брали участь з американської сторони шеф персоналу Білого Дому Дж. Сунуну, амбасадор до СССР, Дж. Метлак і дорадник в справах крайової безпеки Б. Сковкрофт.

„Центр" на розмовах репрезентували віцепрезидент Г. Янаєв і амбасадор до ЗСА В. Комплектов.

Керівники Руху висловили незадоволення відвідинами президента Дж. Буша, інформує „Радіо Свобода" з Мюнхену. Письменник Іван Драч, голова Руху і голова Львівської Обласної Ради Вячеслав Чорновіл зайняли до цієї візити своє становище і заявили, що ці відвідини були запляновані і узгіднені з Ґорбачовим, щоб впливати на республіку у справі підписання союзного договору.

Киявляни в загальному тепло вітали президента Дж. Буша і супроводжуючих його осіб, але плякатами і словами висловили голосно своє незадоволення політикою М Ґорбачова, яку підтримує Уряд ЗСА, і висловились недвозначно словами і транспарантами, що український нарід стремить до повної незалежности.

Міністри...

(Закінчення зі стор. 1)

такий підхід взяли до уваги політичні керівники Ізраїля і арабських держав, бо він єдиний може заґарантувати тривалий мир на Близькому Сході.

Мусса заявив під час розмови із своїм ізраїльським колеґою Леві, що Ізраїль не може держати палестинські території, розбудовувати поселення жидів на західньому березі ріки Йордан і в смузі Ґази та рівночасно надіятися на мирне полагодження проблеми.

Після зустрічі міністрів відбулася пресова конференція, на якій представники обидвох країн схарактеризували переговори, як позитивний крок вперед на шляху до миру. Вони погодилися з думкою, що такий стан напруги не може тривати вічно і його треба полагодити якнайскоріше, якщо світ хоче оминути чергової війни на Близькому Сході, тим разом більш нищівної. Вони назвали конференцію „дружньою", хоч відносини між Єгиптом й Ізраїлем в останньому часі „похолодніли".

Один з журналістів запитався Д. Леві, як Ізраїль виконує резолюцію Орагаізації Об'єднаних Націй ч. 242. Леві, якого вважають дуже здібним політиком, відповів, що існує кілька інтерпретацій тієї резолюції і Ізраїль притримується одної з них, очевидно, найбільш вигідної для Єрусалиму. Мусса, натомість, заявив, що Ізраїль повинен застановлятися, як виповняти резолюцію ООН, а не, як її розуміти.

В середу, 31-го липня, Леві зустрінувся з президентом Єгипту Госні Мубараком. Предметом розмов між ними була справа складу палестинської делеґації на мирову конференцію.

Про творчий звіт...

(Закінчення зі стор. 2)

її руці, цій близько серця, посуда з узором Трипілля, в посуді розчинники фарби — тієї із часу посуди: із неї, готується рука (по стороні ближчій до глядачів сьогодні) покласти тяглість-вияв мистецтва того, що буде... Погляд жінки пронизує віки, її очі це поема, це епос змісту про поєднання епох на нашій Україні. Тому я „Безіменну" дозволила собі назвати „Богинею образотворчости".

У безконечність можна писати й писати про цю красу, яку переніс Михайло Дмитренко з рідної землі у свою творчість. Не думаю чи є можливим краще передати словами цю дійсність, як це ось сам мистець пояснює: „Мистецтво полягає не в тому, щоб природу наслідувати, а в тому, щоб її оспівувати, підносити її, хоч сама вона така висока, така досконала, що я не знаю, чи знайдеться бодай одна істота, яка б могла здобутися на вичерпну інтерпретацію. Отже в образотворчому мистецтві, так само як і в поезії, головна мета — це знайти найстисліший і найсоковитіший спосіб вислову". О, так, найшовся — Михайло Дмитренко! Бож скільки слів би не запрягти, щоб передати ними кошмарно-трагічну дійсність тридцятих років в Україні, то заледве чи зрівнятись їм із тим змістом, що його розказав Дмитренко, зображуючи цю дійсність у своєму творі на ст. 92-ій у книзі.

У наступній частині це портрети, і в них промовисті очі, інколи й зміст вдачі у рисах обличчя, а всі вони в довкіллі квітів у гармонії кольорів. Близькою моїм почуванням стала „Мати мистця". Про Дмитренка дуже влучний зміст у словах Стебельського (ст. 29): „Як портретист, мистець займає окреме місце серед українських мистців у вільному світі".

У третій частині книги: „Релігійні твори". У церковному мистецтві, може й несвідомий був мистець, що збудував собі „пам'ятник", якого будуть подивляти у церквах і ті, що ще ненароджені... Мистецтво церковного змісту виконував Дмитренко так, як ось сам пояснює: „...коли врешті найду те, що маю в уяві своїй..." А далі пояснює: „Не ділю себе на мистця душі і мистця для хліба. Хочу все, що роблю, робити для душі, щоб воно було моїм мистецтвом і моїм духовним хлібом". Ось саме цим „духовним хлібом" будуть вгощати свої душі, у грядучих роках грядучі покоління. Бо кормив той „хліб" мистець, як сам пояснює — „соками нашої землі". Пронизали „ті соки" кожну клітину творчости його. У Михайла Дмитренка, „Одне і єдине: вернутись в Україну і на звільненій землі працювати ще для розвитку рідного мистецтва". (ст. 25). Тому: дай Боже! Цього бажає Михайлові Дмитренкові, радіючи його творчим звітом, моя душа.

У ГРУЗІЇ розпочалася грошова реформа, під час якої загальносоюзні карбованці обмінюються на національні.

На Союзівці...

(Закінчення зі стор. 1)

включно з участю у фестивалі віртуозів у Львові та виступом в Київській опері. Цього літа Л. Волянська записала дві платівки та зробила серію записів для київських радіо та телевізії.

Галина Колесса походить зі Львова. Навчалася в львівській Спеціяльній Музичній школі імені Соломії Крушельницької та в Центральній Спеціяльній Музичній школі в Москві. Закінчила Московську консерваторію, де студіювала в клясі відомого віоліста Юрія Башмета. Під час навчання стала переможцем українського республіканського конкурсу та була концертмайстром групи віоль в оркестрі Московської консерваторії. Виступала як солістка та в складі камерних ансамблів по Україні, Совєтському Союзі та в Америці, де її концерти відбулися в таких містах як Ню Йорк, Філядельфія, Ютика, Н. Й. (концерти з симфонічною окрестрою Ютики), Кергонксон, Н. Й., Гантер, Н. Й.Тепер віолістка підвищує свій артистичний рівень в музичній школі Джулліард в клясі відомого Пола Нюбауера.

Аделіна Кривошеїна — лавреат Українського республіканського конкурсу піяністів в Києві (1969), лавреат Всесоюзного конкурсу піяністів (Київ, 1970), лавреат Міжнародного музичного фестивалю в Москві(1985), закінчила Ленінградську консерваторію та аспірантуру при Київській консерваторії, була довголітнім викладачем Ленінградської та Київської консерваторій, головним концертмайстром української хорової капелі „Думка", працювала також в Київській філгармонії та Київському театрі опери та балету імені Тараса Шевченка. Виступала з багатьма видатними співаками та інструментальними виконавцями.

До Америки приїхала в 1990 році на Міжнародний фестиваль оперної музики в Чикаґо і акомпаньювала як українським, так і американським співакам. Їздила в концертові турне по Америці.

Тарас Філенко навчався в Київській Спеціяльній Музичній школі та в Київській Консерваторії ім. П. Чайковського. Кандидат мистецтвознавства, викладач Київської Консерваторії кляс фортепіяно та історії української музики, виступав як соліст та як акомпаньятор по Україні та за кордоном — в країнах Европи, в Азії, Америці та Канаді. Зробив багато записів в українському республіканському радіо, на телевізії. Автор біля 70-ти наукових праць. Останнім часом проводить широку архівно-пошукову працю по відновленню забутих сторінок історії української музики, зокрема мистецького життя кінця XIX — початку XX століття, творчости репресованих композиторів. В зв'язку з цим Т. Філенко приготовляє відповідні концертові програми.

В програму Л. Волянської та Тараса Філенка входять: українські оперні арії, клясичні романси та народні пісні.

В програму концерту Г. Колесси та А. Кривошеїної входять: Й. —С. Бах — Прелюдія і Фуґа з віолончельної сюїти № 5, Й. Брамс — Соната ф-моль №1, тв. 120, А. Штогаренко—Д. Клебанів „Українська пісня".

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ

бл. п.

ЄВГЕНА БОГДАНА КРУЦЬКА

будуть відправлені

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ

в церкві св. Йосафата, Парма, Огайо, 8-го серпня 1991 р. о год. 7:15;
в церкві св. Духа, Акрон, Огайо 8-го серпня 1991 р. о год. 7:45;
в церкві св. Константина, Міннеаполіс, Мінн., 8-го серпня 1991 р. о год. 7:30.

Ласкаво просимо приятелів і знайомих про молитви.

РОДИНА

Український Літературно-Мистецький Клюб в Ню Йорку

ділиться сумною вісткою з членами та прихильниками клюбу, що в середу, 24-го липня 1991 р. відійшов у вічність наш довголітній член управи клюбу

бл. п. д-р

Богдан Бородайко

ПОХОРОН відбувся в суботу, 27-го липня 1991 р. в церкві св. Юра в Ню Йорку, а опісля на український цвинтар св. Духа в Гамптонбурґу, Н. Й.

Опечаленій рідні покійного складаємо цією дорогою наші щирі співчуття.

Управа Л-М Клюбу в Ню Йорку

У ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ нашого найдорожчого і незабутнього МУЖА, БРАТА, ШВАҐРА

бл. п. д-ра медицини

РОМАНА ДЗЯДІВА

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ з ПАНАХИДОЮ

відправляться

12-го серпня 1991 р. в Брукліні, Н. Й., в церкві св. Миколая (261 19-та вул.) о год. 9-ій рано;

у Львові, в соборі св. Юра;

в Сан Франсіско, Кал., в церкві Непорочного Зачаття Пресв. Діви Марії

Просимо про молитви за душу покійного.

Дружина ОЛЬГА з родиною

ПОДЯКА

З волі Всевишнього, дня 23-го травня 1991 р. відійшла у вічність на 93-му році життя

наша найдорожча

МАМА, БАБУСЯ І ПРАБАБУСЯ

бл. п.

ЮЛІЯ СОСЬ

Цією дорогою складаємо найсердечнішу подяку всім, хто причинився до звеличення пам'яті покійної.

Наша щиро-сердечна подяка всечеснішим: о. пароховi Мельникові і о. д-рові Макухові за відправлення Парастасу, Богослужби і Панахиди, похоронних обрядів на цвинтарі та теплі і ласкаві слова співчуття.

Сердечна подяка д-рові Яримовичеві за довголітню опіку дома і в шпиталі до останнього віддиху нашої найдорожчої покійної.

Щире спасибі родині і приятелям за поміч нам у тяжких днях, за численну участь у похоронних відправах і проводах на кладовище. Ocобливу подяку складаємо Варварі Швед, голові 20-го відділу СУА, за слова прощання над домовиною, членам Сестрицтва св. Анни при церкві св. Михаїла за підготовку і переведення тризни, та похоронному заведенні Насевичів за взірцеве переведення похоронів. Молодим членам родини дякуємо за те, що несли домовину покійної.

Сердечна подяка усім тим, що прислали співчуття листовно, чи висловили їх телефонічно і особисто. Дякуємо за чудові квіти І. і Д. Витвицьким, К. і З. Торан, М. Паславській та іншим членам родини, як також за пожертви на Служби Божі і датки на добродійні цілі.

Нехай Всевишній нагородить усіх вас щедрими ласками!

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА МОГИЛУ БЛ. П. ЮЛІЇ СОСЬ ДАТКИ ЗЛОЖИЛИ:

на СЛУЖБИ БОЖІ:

А. Борис; М. Л. Бульби; Г. С. Галаваї; Ю. Г. Головчаки; Л. Караман; А. Клос; І. Е. Козаки; Т. Левайн; М. І. Ліщинські; Х. Масюк; М. Німилович; О. Н. Німиловичі; В. Пак; Р. В. Петришини; Х. Сарахман; І. Сушків; В. Томин; М. Турчин; З. Т. Фаріони; М. Харина; В. Швед; І. П. Шотурми; Сестрицтво Почаїської Богоматері при церкві св. Тройці.

На УКРАЇНСЬКИЙ ГАРВАРДСЬКИЙ ПРОЄКТ:

по $500 – І. У. Сосі; Мартін Марієтта Корп. — дорівнююча сума;
$100 — А. Т. Витвицькі;
$50 — Н. Терещук;
$30 — О. Михайлюк;
$25 — М. Л. Онуферки.
Разом $1,205

На ФОНД „ДІТЯМ ЧОРНОБИЛЯ":

по $100 — М. Л. Бульби; Н. І. Олесницькі; О. Пшоняк;
по $50 — Д. Н. Григорчуки; М. Ю. Петришини; Б. Х. Сеники;
по $30 – Пітр Ган; Г. Козак; Х. Сарахман;
по $25 - Д. Балух; Є. Блавацька; Х. Д. Кульчицькі; О. С. Олесницькі; Є. Ратич; М. Харина; В. Швед;
по $20 — Лі; Н. О. Німиловичі; К. Раковська; О. Сас; І. Сушків; Г. Янчишин;
$15 — О. Ворола;
по $10 — А. Борис; І. В. Возьні; М. Галій; Л. Караман; Є. Новаківська; Б. Полянська; Я. Прокопович; Х. Чорпіта;
$5 — А. Літинська.
Разом $935

На БУДОВУ ЦЕРКВИ СВ. ТРОЙЦІ в Силвер Спрінґ, Мд.:

$250 — В. С. Надраґи;
по $100 — О. Л. Білоуси; Р. Л. Гайди; І. Н. Ґавдяки; О. І. Зинюки; В. О. Леви; Р. Сось; Я. Л. Сосі;
по $50 — Л. Н. Баб'яки; М. Н. Базарки; Є. А. Ґілі; В. Т. Демчуки; М. О. Качмарські; К. Ю. Кузьмичі; Р. М. Леґецкіси; Р. Т. Левицькі; І. М. Процінські;
$30 — Е. Процінська;
по $25 — К. Т. Бені; А. Ґавдяк; Б. Козак; о. Т. Я. Лончини; Д. К. Пащини; В. Пилипець; М. О. Раковські; М. І. Ставничі; Л. Фонтана;
по 20 — Я. Б. Ґелети; М. Ільчишин; Д. К. Корбутяки; І. Кость; Л. Процик; О. Старасольська; Є. Осґуд.
Разом $1,795

Ще раз щиро-сердечно дякуємо!

ЛІДА і МИКОЛА БУЛЬБА
ІВАН і УЛЯНА СОСЬ
з родинами

У СВІТЛУ ПАМ'ЯТЬ

У світлу пам'ять померлих дорогих осіб на українські студії в Гарвардському університеті пожертвували:

Микола і Ярослава Піхурко — $1,000 в пам'ять брата бл. п. СТЕФАНА ПІХУРКА.

Ігор Касянчук — $500 в пам'ять батька бл. п. о. ПЕТРА КАСЯНЧУКА на бібліотечний фонд для україніки ім. Родини Касянчук.

Дружина Наталія Миколаєвич і діти Надія та Юрій — $100; інж. Остап Балабан — $100; інж. Олександер і Марія Леськів, проф. Омелян і Ніна Пріцак — по $50; Еріка Смакула — $40; Вава Бачинська, Степан Сідлярчук — по $25 в пам'ять бл. п. д-ра РОМАНА МИКОЛАЄВИЧА.

Марія і Дмитро Неґрич — $65; Ірма і проф. Володимир Пилишенки — $50; Марта Б. Крамарчук, Галя і Мирон Тицькі — по $25; Меланія і Роман Боднарі, Анна Капітан — по $20 в пам'ять бл. п. МАРІЇ ХОЛЄВЧУК, членки Управи Відділу ФКУ в Рочестері, Н. Й.

Дружина Анна Борис, Марта і д-р Остап Тарнавські — по $50; Марія Шумська — $30; Олександра Гринішак — $20; п-ні Грушаник — $10 в пам'ять бл. п. ІВАНА БОРИСА.

Степан Сідлярчук — $25 замість квітів на могилу краянки бл. п. МАРІЇ СТОЛЯРСЬКОЇ ХОЛЄВЧУК.

Дякуючи жертводавцям за пожертви линемо до Господа з молитовним проханням, щоб дарив Померших вічним спокоєм і радістю.

ГОЛОВНА ЕКЗЕКУТИВА
ФОНДУ КАТЕДР УКРАЇНОЗНАВСТВА

Ділимося сумною вісткою, що з волі Всевишнього відійшов у вічність дня 12-го липня 1991 р. в Баффало, Н. Й.

наш найдорожчий

БРАТ і ВУЙКО

бл. п.

АНТІН СЛАБИЙ

АБСОЛЬВЕНТ ТЕОЛОГІЇ

народжений 17-го січня 1908 р. в Чернівцях, Україна.

ПОХОРОННІ ОБРЯДИ відбулися 16-го липня 1991 р. в Баффало, Н. Й. з церкви св. о. Миколая на цвинтар св. Матвія.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Залишені в смутку:

сестра — ОЛЬГА ЯКУБОВСЬКА зі сином АНДРІЄМ з родиною
братанки — ТАРАС, ЯРОСЛАВ і БОГДАН СЛАБИЙ з родинами

Ю. Шухевич в Лос Анджелесі

У п'ятницю, 12-го липня, завітав до української громади Лос Анджелесу Юрій Шухевич, син провідника героїчної УПА ген. Романа Шухевича. Ця зустріч відбулась заходом Українського Культурного Осередку і Товариства Допомоги Україні.

Гостя привітали при вході до залі УКО уніформовані сумівці. Короткими та сердечними промовами привітали його представники Українського Культурного Осередку, Товариства Допомоги Україні, Українського Конгресового Комітету Америки, СУМ, Пласту та Українського Патріярхального Товариства. Люба Долинюк подала короткий життєпис гостя: Юрій Шухевич народився 29 березня 1933 року в селі Оглядове на Львівщині. 1945 року большевики заарештували молодого Юрія, його сестру, маму і бабцю Осипу Березинську. 12-літнього Юрія і його п'ятирічну сестру Марійку перевезли до Чорнобиля, а звідти до Сталіно (Донецьк). В 1947 р. Юрій втікає з дитячого будинку, повертається до Львова, наладнує зв'язок з батьком, змінює прізвище і вчиться в середній школі в Кам'янці. В 1948 р. виїжджає до Сталіно і тоді большевики арештують і засуджують його на 10 років в'язниці і 5 років заслання. В 1972 р. його знову арештують і знову засуджують на 10 років в'язниці і 5 років заслання за написання статті „Роздуми вголос", в якій Юрій роздумує над перспективами розгортання визвольного руху. Юрія большевики не випускали з ув'язнення аж до 1989 року. Після 40 років неволі, в якій він втратив зір, Юрій вертається до Львова і бере активну участь у національно-визвольному русі. В грудні 1990 р. 3-тя сесія Української Міжпартійної Асамблеї вибирає його головою і на тому становищі він працює до сьогодні.

До слова Юрія попросив інж. Степан Шмотолоха, голова Ради Директорів місцевого Товариства Допомоги Україні. Як голова Української Міжпартійної Асамблеї, Юрій Шухевич насвітлив головні ідеологічні напрями цієї організації. УМА не визнає теперішньої влади на Україні, яка, на її думку, іде по лінії співпраці з Москвою. На думку Ю. Шухевича, сучасні Верховна і Народна Ради підготовляють нові договори і конституцію, які в майбутньому створять умови повної залежности від Москви і посилять комуністичну диктатуру. Єдиний шлях до досягнення самостійности — це „громадянська непокора, масова боротьба шляхом страйків". „Ідея націоналізму розростається по цілій Україні. Кількість страйкових комітетів зростає не лише на економічному тлі. Вони набирають політичної національної орієнтації". Безперечно, боротьба буде важка, але „ми не можемо пропустити пригожого для нас історичного моменту — відродження", — сказав Шухевич. Згадав ще Юрій про українську діяспору, від якої „ми хочемо моральної підтримки у формі прикладної єдности і співпраці".

В дискусійній частині зустрічі порушено ставлення УМА до Кравчука і Чорновола. Юрій Шухевич подав вичерпну відповідь згідно з політичною настановою УМА. Багато надій він покладав на структуру війська, яке на 70% складається з українців. Перед закінченням зустрічі голова УКО подякував Юрієві Шухевичеві, а діти вручили йому букет квітів. Зустріч закінчилася відспіванням національного славня. Довго ще публіка не розходилась, обговорюючи теперішню політичну атмосферу в Україні.

Перед зустріччю відбулося цього самого дня інтерв'ю Ю. Шухевича з Сузі Вайсман, представницею радіо КПФН. Перекладачем був Богдан Футала, член Екзекутиви ТДУ. Згідно з твердженням речників КПФН, передачі станції слухає коло 250,000 осіб. Інтерв'ю віддзеркалило мученичий шлях Юрія в большевицьких тюрмах. Юрій відтворив у відповідях коротку історію українського національного руху і подав теперішні засоби боротьби за визволення України від большевицької неволі.

Зустріч Ю. Шухевича з громадянством Лос Анджелесу була позитивним доповненням до інформацій про програму визволення України. Він пригадав, що в арсеналі боротьби проти большевицького окупанта є ще одна сила — робітнича маса, яка, коли буде скоординована в діях, буде підставовим фактором у нашій визвольній стратегії.

Ігор Лесик

Концерт у столиці Каліфорнії

Кожного року влітку композитор-піяніст Юрій Олійник влаштовує у місті Сакраменто концерт, в якому виконує твори світових клясиків, українських композиторів і свої власні.

Вже другий рік у цьому йому допомагає його дружина-бандуристка Оля Герасименко. Вони познайомилися завдяки „Концертові для бандури і оркестри", який Юрій написав кілька років тому. Цей твір був виконаний разом з „Концертом" Дмитра Бортнянського минулого року.

У програму цьогорічного концерту увійшли: композиції для бандури, сольоспів з бандурою, фортепіянові твори та дуети (фортепіяно разом з бандурою).

Оля Герасименко та Юрій Олійник під час концерту в м. Сакраменто, Каліфорнія.

Твори, які виконав Юрій Олійник на фортепіяні, звучали знаменито: у „Польонезі" Фредерика Шопена піяніст віддав надзвичайно вірно композицію, відтворюючи притаманний польонезові мілітарно-героїчний характер. На відміну у „Ноктюрні" того ж композитора, навіяному романтичним настроєм, виконавець передав слухачам спокій і тишу, які приносить ніч, коли все відпочиває. В „Андалюзі" Енріка Ґранадоса Юрій Олійник запізнав слухачів з високою технікою гри, виконуючи твір, написаний у швидкому темпі, а у „Вогненному танку" Мануеля де Фалья ми чули оригінальні тони, немов би звуки палаючого вогню. Фортепіянову частину виступу піяніст прикрасив чудовим ліричним „Вальсом" Левка Ревуцького.

Частина концерту, що її виконала відома нам бандуристка Оля Герасименко, включала одинадцять творів. Деякі, як „Куранта" Йогана С. Баха, „Елізі" Людвика ван Бетовена, „Баркароля" Сергія Баштана чи „Варіяції", базовані на народній пісні композиції Оксани Герасименко, сестри Олі, це виключно інструментальні твори. До них треба врахувати також нові композиції пера Ю. Олійника, написані за період їхнього подружнього життя, такі як „Українське Різдво" — фантазія у формі рондо на теми трьох українських колядок „Возвеселімся", „Нова радість" та „Що то за предиво", а також „Токкату" — інструментальний твір для бандури віртуозного характеру, в яких солістка задемонструвала присутнім високу техніку гри на бандурі та музикальність. Декілька інших творів Оля Герасименко виконала сольоспівом при акомпаніяменті бандури. До них належали: „Плач Ярославни" Федора Кучеренка на слова Тараса Шевченка, в якому бандуристка, маючи гарний голос (меццо-сопрано), передала з великим чуттям горе та переживання дружини князя Ігоря по його втраті у битві з половцями. Дуже чутливо відтворила вона пісню „Родимий краю" композитора Віктора Матюка, а вже особливо у драматичній формі передала новий твір „До Шевченка" — думу про сьогоднішнє село на Чорнобильській землі. Тут поет Олекса Гай-Головко звертається до нашого Великого Кобзаря Тараса Шевченка ніби його ж словами, тільки вже не той тепер „садок вишневий коло хати", про який писав Шевченко, оспівуючи природу мальовничого українського краю, а „усохли вишні коло хати... пустеля дика і німа... З Чорнобиля підвівся спрут, отрута впала там і тут... Землею дме московський жах..." Цю пісню-думу скомпонував Ю. Олійник до п'ятиріччя Чорнобильської трагедії, музика вдало передає її трагічний зміст. Вокальна частина включала теж дві гумористичні народні пісні, а саме: „Та ти гадаєш, мій Андрійку" та „Чи я тобі не казала?"

На окрему увагу заслуговує виконання дуетом Олею Герасименко та Юрієм Олійником пісні нашого композитора зі Львова Ігоря Білозора „Світлиця", якою виконавці закінчили першу частину концерту, та „Еспанський танок" Мануеля де Фалья, яким вони завершили свій виступ. Оба інструменти доповнювали себе взаємно, творячи особливу комбінацію тонів, надзвичайно приємну для слухачів.

Також слід відзначити, що українські слухачі, які вже мали нагоду давніше слухати гру на бандурі, могли зауважити великі поліпшення, які перемінили саму бандуру, її репертуар та техніку гри на ній, продемонстровану Олею Герасименко. Сучасна бандура, яку батько Олі Василь Герасименко вдосконалив протягом останніх 30 років — це інстумент, який своїми можливостями цілком задовольняє народних і клясичних концертових виконавців.

Юрій Олійник, включаючи український репертуар до концертів для мішаної публіки, дає можливість чужинецькій публіці запізнатись з українським репертуаром.

Як признання для музичної пари, вдячна публіка по кожній точці програми нагороджувала їх рясними оплесками, а на кінець концерту вшанувала стоячою овацією.

Богдан Сторожук

Про вибори...

(Закінчення зі стор. 2)

бір президента з демократичного середовища цілком можливий. Але навіть коли вийшов би Кравчук, Чорновіл твердить, що участь демократичних сил у виборах є необхідною, бо сам виборчий процес дає надзвичайну нагоду промовляти до цілого українського населення і має велику пропаґандивну вартість. Отже, проведення кампанії не лише матиме консолідаційний ефект для Руху, але також буде корисне з пропаґандивної точки зору.

Л. Ш.: Які є перспективи остаточного підпису союзного договору урядом Кравчука і які акції заплановані Рухом у зв'язку з цією справою?

Е. Г.: Чорновіл і Горинь заявили, що останнім часом існує певний політичний клімат у Верховній Раді, в якому „суверен-комуністи" погодились співпрацювати з демократичними силами і стати по стороні суверенних прав України. Існує можливість, що союзний договір взагалі не буде підписаний Україною, а якщо так, то тільки тоді коли договір буде оформлений на підставі декларації суверенітету проголошеної 16-го липня 1990 року Верховною Радою України.

Відносно запланованих Рухом акцій, я був присутній на з'їзді голів крайових проводів Руху, де було рішено що на 15-го вересня, день відкриття осінньої сесії Верховної Ради, заплановано надзвичайний мітинґ. Організатори передбачають участь мільйона людей, щоб масово запротестувати проти підписування союзного договору. Щоб надати певний драматичний ефект, під час цієї масової демонстрації відбудеться символічне спалення Переяславської угоди.

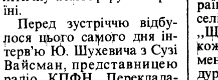
Л. Ш.: Крім політичної праці КТПР, ви їхали в Україні також з медичною допомогою. Прошу пояснити цей аспект вашої поїздки.

Е. Г.: Однією метою моєї поїздки в Україну була передача великої кількости вітамін для лікування дітей-жертв чорнобильської катастрофи.

Перед моєю поїздкою, найбільша канадська фармацевтична фірма, компанія „АПОТЕКС", подарувала для КТПР до 800,000 дитячих „полі" вітамін, вартістю 30,000 дол. В додатку, державні повітряні лінії „Ейр Канада" та „Австрієн Ерланс" погодилися нам безплатно перетранспортувати ці вітаміни до Києва.

В Києві нас зустрічали головний керівник аптекоуправління Пономаренко. На підставі порад проводу Руху та медичного середовища в Україні, в імені Руху ми перевезли вітаміни до Українського Регабілітаційного Шпиталю, який міститься поза Києвом у містечку Пуща Водиця, де перебувають діти віком від 1-15 років життя. Майже всі вони хворіють в наслідок чорнобильської катастрофи.

Я вважаю, що перевіз цих вітамін є важливим не лише з харитативної, але також з пропаґандивної точки зору. Роздача вітамін хворіючим дітям була передана українською державною телевізією по цілій Україні, наголошуючи координаційну ролю і працю Руху в Україні та КТПР в Канаді.

ПРЕСОВИЙ ФОНД „СВОБОДИ"

На цьому місці друкуємо імена тих ВШ. Громадян, що надіслали свою пожертву на фонд „Свободи" і дитячого журналу „Веселка" та потверджуємо з подякою висоту одержаної суми.

ЛИСТА ч. 14.

о. П. Ґаладза, Скарборо	30.00
Голуб, Я., Дітройт	25.26
Корбяк, Г., Монтреаль	20.00
Борисюк, П., Ветерфілд	10.00
Ґренда, Д., Йорк	10.00
Касіян, С., Інвернесс	10.00
Колос, М., Етобіко	10.00
Костечко, Л., Йонкерс	10.00
Левицький, І., Оттава	10.00
Рибіцька, Л., Брекенридж	10.00
Сухоцький, М., Вейн	5.72
Витвицька, П., Ню Гейвен	5.00
Дуркалець, Р., Парма	5.00
Духновський, М., Вест Гейвен	5.00
Єрмоленко, Є., Сан Дієґо	5.00
Залуга, П., Дітройт	5.00
Нашанський, В., Рочестер	5.00
Ожимко, А., Клифтон	5.00
Ранівська, О., Виндзор	5.00
Макар, О., Ґрос Пойнт	3.00
Серкез, С., Ірвінґтон	3.00
Микита, Д., Фенікс	2.00
Олексій, Г., Данкірк	2.00
Гетьман, М., Медіна	1.00